

Sygn. akt I ACa 919/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia S.A. Tomasz Szabelski (spraw.)
Sędziowie:	S.A. Anna Cesarz S.O. del. Dariusz Limiera
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. B., J. B. i W. B.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.**

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 18 kwietnia 2013 r. sygn. akt I C 1699/10

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od powodów A. B., J. B. i W. B. na rzecz strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 919/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 roku, sygn. akt I C 1699/10, Sąd Okręgowy w Płocku, oddalił powództwo A. B., J. B. i W. B. przeciwko (...) Spółce z o.o. we W. o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę, rozstrzygając jednocześnie o kosztach sądowych i kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 4 sierpnia 2005 roku powodowie ulegli na terenie Szwecji wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawca był obywatelem szwedzkim, ubezpieczonym od odpowiedzialności za szkody cywilne w towarzystwie (...) (publ) w S.. W wyniku wypadku powodowie doznali licznych obrażeń ciała.

Powodowie dokonali w dniu 27 marca 2006 roku zgłoszenia szkody pozwanemu (...) Spółce z o.o. we W., będącemu krajowym reprezentantem do spraw roszczeń z tytułu szkód będących następstwem zdarzeń, które miały miejsce na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż państwo, w którym poszkodowani mieli miejsce zamieszkania lub siedzibę w rozumieniu ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W 2008 roku ubezpieczyciel sprawcy wypadku (...) w S. wypłacił A. B. odszkodowanie w wysokości 3.540 złotych, a oprócz tego wszyscy powodowie otrzymali zadośćuczynienia w kwotach 6.837 złotych (W. B.), 5.128 złotych (A. B.) oraz 30.085 złotych (J. B.). Uznając, że wypłacone kwoty nie wyczerpują ich roszczeń, powodowie wytoczyli powództwo o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę przeciwko (...) w S. oraz przeciwko (...) Spółce z o.o. we W..

W dniu 3 października 2012 roku pomiędzy (...)w S. a powodami doszło do zawarcia porozumienia co do ostatecznego zakończenia sporu o zapłatę w postaci ugody pozasądowej, mocą której ubezpieczyciel, oprócz wypłaconych już świadczeń wypłacił dodatkowo łącznie wszystkim powodom kwotę 75.000 złotych. W wyniku zawartej ugody, pismem z dnia 5 listopada 2012 roku powodowie cofnęli powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia wobec (...) w S., zaś postępowanie co do tego pozwanego zostało ostatecznie umorzone postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 24 stycznia 2013 roku. Powodowie podtrzymywali jednak w pozostałym zakresie swoje roszczenia w stosunku do (...) Spółki z o.o. we W., zmniejszając jednak w stosunku do każdego z powodów kwotę żądania o kwotę 25.000 złotych.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo przeciwko (...) Spółce z o.o. we W. winno zostać oddalone z uwagi na brak po stronie pozwanego legitymacji biernej. W ocenie Sądu I instancji pozwany, jako reprezentant do spraw roszczeń, działał w imieniu zagranicznego zakładu ubezpieczeń w zakresie likwidacji szkody prowadząc postępowanie likwidacyjne, dlatego też nie ma podstaw do uznania, iż uprawnienia reprezentanta rozciągają się na postępowanie likwidacyjne, w szczególności zaś, że obejmują działanie w imieniu zakładu ubezpieczeń w postępowaniu sądowym w jakiegokolwiek formie. Zdaniem Sądu Okręgowego pozwany (...) Spółki z o.o. we W. jest jedynie pełnomocnikiem zakładu ubezpieczeniowego w postępowaniu likwidacyjnym i dlatego nie posiada legitymacji biernej do występowania w niniejszej sprawie. Z powyższych względów powództwo wobec (...) Spółki z o.o. we W. podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożyli powodowie, zaskarżając powyższe orzeczenie w części oddalającej powództwo, to jest w zakresie pkt 1 i 3, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego – to jest art. 80 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 4 Dyrektywy 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 roku poprzez ich błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że pozwany nie ma legitymacji procesowej biernej, w związku z czym jego rola ogranicza się wyłącznie do prowadzenia postępowania likwidacyjnego, podczas gdy rola reprezentanta w myśl przepisów rozdziału 5 ustawy zakłada udział reprezentanta w całym procesie likwidacji szkody rozumianym jako doprowadzenie do stanu sprzed powstania szkody;

2. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie swobodnej i sprzecznej z zasadami współżycia społecznego oraz doświadczeniem życiowym oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w zakresie dokonywania oceny postawy pozwanego w procesie likwidacji szkody, przy całkowitym pominięciu licznych zaniechań, których dopuścił się on na etapie postępowania likwidacyjnego.

W oparciu o wskazane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz powodów:

- A. B. - kwoty 48.163 złote tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2007 roku do dnia zapłaty, kwoty 922 złote miesięcznie tytułem renty za zwiększone potrzeby oraz wyrównawczej, licząc od dnia 27 października 2007 roku;

- J. B. – kwoty 24.915 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2007 roku do dnia zapłaty, kwoty 600 złotych miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby, licząc od dnia 27 października 2007 roku;

- W. B. – kwoty 14.386 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2007 roku do dnia zapłaty, kwoty 1.400 złotych miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby i wyrównawczej, licząc od dnia 27 października 2007 roku;

- kwoty 4.292 złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2007 roku do dnia zapłaty, płatnego w ten sposób, że zapłata na rzecz któregośkolwiek z powodów zwalnia pozwanego z odpowiedzialności,

Ewentualnie skarżący wnieśli o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie niniejszych rozważań należy uznać, iż Sąd Okręgowy w Płocku, w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, dlatego też Sąd Apelacyjny uznaje dokonane w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ustalenia za swoje własne.

Zasadniczą kwestią wymagającą oceny w niniejszej sprawie było ustalenie, czy pozwany (...) Spółka z o.o. we W., działający w przedmiotowym postępowaniu jako przedstawiciel (reprezentant) zakładu ubezpieczeniowego w rozumieniu art. 4 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych oraz ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (zwanej dalej ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych) – może, obok zakładu ubezpieczeniowego (...) w S., ponosić odpowiedzialność, a jeżeli tak to na jakich zasadach i w jakim zakresie – za skutki wypadku jakiemu ulegli powodowie w dniu 4 sierpnia 2005 roku.

Wspomniana Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r., w swym art. 4 wskazywała na konieczność wyznaczenia przez wszystkie zakłady ubezpieczeń ubezpieczające ryzyka zaliczone do klasy 10 pkt. A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, innych niż odpowiedzialność przewoźnika, swoich przedstawicieli w każdym Państwie Członkowskim innym niż to, w którym uzyskały oficjalne zezwolenie. Przedstawiciel taki miał odpowiadać za rozpatrzenie i zaspokojenie roszczeń będących wynikiem wypadku w przypadkach, określonych w art. 1.

Właśnie w tym ostatnim sformułowaniu skarżący upatrywali podstaw do obciążenia pozwanego (...) Spółki z o.o. we W. odpowiedzialnością za skutki wypadku powodów z dnia 4 sierpnia 2005 roku.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy w odpowiedzi na powyższe zagadnienie należało szukać w oparciu o treść rozdziału 5 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w wersji sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 19 sierpnia 2011r.

o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie w dniu 11 lutego 2012 roku, które to przepisy stanowiły implementację do prawa polskiego wskazanej wyżej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady.

Zgodnie z treścią art. 78 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych sprzed wspomnianej nowelizacji, zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w zakresie działu II grupa 10, określonej w załączniku do ustawy o działalności ubezpieczeniowej, z wyjątkiem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika, ustanawia w każdym państwie członkowskim Unii Europejskiej reprezentanta do spraw roszczeń, który może wykonywać czynności na rzecz jednego lub wielu zakładów ubezpieczeń. Jak stanowi z kolei art. 80 cytowanej ustawy zadaniem reprezentanta do spraw roszczeń jest likwidacja szkód będących następstwem zdarzeń, które miały miejsce na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, innego niż państwo, w którym poszkodowany ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, lub na terytorium państw trzecich. Istotne znaczenie ma również treść art. 81 ust. 1-2 wskazująca, iż reprezentantem do spraw roszczeń może być osoba prawna lub osoba fizyczna dająca rękojmię należytego wykonywania czynności likwidacyjnych i regulowania płatności odszkodowawczych, mająca siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym został ustanowiony. Reprezentant wykonuje swoje obowiązki na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez zakład ubezpieczeń, o którym mowa w art. 78 ust. 1.

Już pobieżna analiza powyższych przepisów nie pozostawia wątpliwości, iż wskazane zadania reprezentant wykonuje nie w imieniu swoim, lecz w imieniu zakładu ubezpieczeń, który reprezentuje na podstawie udzielonego przez ten zakład pełnomocnictwa, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd I instancji. Mimo zatem, że reprezentant ma za zadanie zlikwidować szkodę i doprowadzić do uregulowania płatności odszkodowawczych, nie może budzić wątpliwości, iż w świetle wskazanego charakteru reprezentanta zakładu ubezpieczeń (działanie w imieniu tego zakładu na podstawie udzielonego pełnomocnictwa), jedynym podmiotem zobowiązanym w określonych okolicznościach do ponoszenia ze swojego majątku kosztów szeroko rozumianych odszkodowań jest zakład ubezpieczeń. Innymi słowy zadaniem reprezentanta jest doprowadzić swoim działaniem do tego aby szkoda została prawidłowo i bez zbędnej zwłoki zlikwidowana, zaś w przypadku odpowiedzialności ubezpieczyciela nadto dopilnowanie, aby w taki sam sposób ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu należne odszkodowanie.

Wskazane przepisy w żadnym razie nie uprawniają natomiast do wyrażonej przez powodów konstatacji, iż reprezentant odpowiada swoim majątkiem obok ubezpieczyciela za wypłatę należnego odszkodowania ubezpieczonemu. Twierdzeniu takiemu przeczy sama istota umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, przez zawarcie której ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony albo ubezpieczający (art. 822 §1 k.c., w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Z sytuacją taką mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, gdzie odpowiedzialność (...) w S. za szkody doznane przez powodów wynika z faktu zawarcia przez tego ubezpieczyciela ze sprawcą szkody umowy ubezpieczenia jego odpowiedzialności cywilnej oraz z faktu, iż w okresie ubezpieczenia ubezpieczony wyrządził powodowi szkody w okolicznościach, za które ponosił on odpowiedzialność. W przypadku pozwanego (...) Spółki z o.o. we W. brak jest natomiast źródła takiej odpowiedzialności. W szczególności spółka ta nie zawierała ze sprawcą szkody umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, dlatego też próba obarczenia jej odpowiedzialnością za skutki wypadku, którym ulegli powodowie jest bezpodstawna.

Za chybioną należy również uznać argumentację apelujących wskazującą, że wbrew twierdzeniu Sądu Okręgowego, odpowiedzialność przedstawiciela (reprezentanta) za likwidację szkody odnosi się nie tylko do postępowania likwidacyjnego przed ubezpieczycielem, ale również do postępowania przed sądem, w czym, jak już wcześniej wskazano, powodowie próbują upatrywać źródła odpowiedzialności reprezentanta na równi z ubezpieczycielem za szkodę wyrządzoną powodowi w wyniku wypadku komunikacyjnego. Twierdzenie to jest całkowicie nieuprawnione.

Wbrew twierdzeniom skarżących, ani treść art. 4 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, ani też treść art. 80 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w brzmieniu sprzed ostatniej nowelizacji, nie pozwalają na wysnucie wniosku, że odpowiedzialność reprezentanta za zlikwidowanie szkody rozciąga się również na postępowanie przed sądem. Celem zarówno art. 4 wskazanej dyrektywy, jak i będącego wynikiem jej implementacji do polskiego systemu prawnego rozdziału 5 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych jest pomoc osobom poszkodowanym w różnego rodzaju wypadkach w zgłoszeniu i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, w przypadku szkód powstałych na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej niż państwo, w którym poszkodowani ci mają miejsce zamieszkania. Oczywistym jest bowiem, że w przypadku szkody powstałej w innym państwie właściwe zgłoszenie szkody i uzyskanie należnego odszkodowania przez poszkodowanych, nie znających najczęściej języka i prawa danego kraju, może być w istotny sposób utrudnione. Stąd właśnie powołanie w każdym kraju członkowskim Unii Europejskiej reprezentanta, który ma za zadanie im w tym pomóc. Wykładnia celowościowa nakazuje zatem uznać, iż udział reprezentanta jest potrzebny tak długo jak toczy się postępowanie likwidacyjne przed zagranicznym ubezpieczycielem. Jeżeli natomiast poszkodowany jest niezadowolony z wyniku postępowania likwidacyjnego i postanawia dochodzić swych praw przed sądem, to mając możliwość (jak w niniejszej sprawie) dochodzenia swych roszczeń przed sądem polskim, właściwym według swojego miejsca zamieszkania, udział reprezentanta w postępowaniu przed sądem staje się całkowicie zbędny.

Wypada nadto zauważyć, że nawet przy przyjęciu interpretacji wskazywanej przez powodów, że z art. 4 powołanej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady wynika, iż przedstawiciel odpowiada za likwidację szkody w szerokim rozumieniu, a więc obejmującej również postępowanie przed sądem, to w świetle poczynionych wcześniej uwag, całkowicie nieuprawnione jest ich twierdzenie, że zawarte w art. 4 dyrektywy sformułowanie, iż „przedstawiciel odpowiada za rozpatrzenie i zaspokojenie roszczeń będących wynikiem wypadku w przypadkach, określonych w art. 1” oznacza, iż przedstawiciel ponosi na równi z ubezpieczycielem odpowiedzialność odszkodowawczą za szkody zaistniałe w wyniku zdarzenia objętego treścią umowy ubezpieczeniowej. Przeciwno przyjęciu takiej interpretacji, oprócz wskazanych wcześniej argumentów, przemawia również fakt, iż ustawodawca polski implementując powyższą dyrektywę do prawa krajowego w art. 80 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych nie mówi już o „odpowiedzialności reprezentanta” za likwidację szkody, lecz wskazuje, że takie jest jego zadanie.

Wbrew twierdzeniom skarżących brak jest również podstaw do przyjęcia odpowiedzialności reprezentanta do spraw roszczeń za szkodę w oparciu o wskazywane przez nich w treści pozwu art. 14 i art. 83 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w przypadku, gdy wbrew treści art. 83 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie 11 lutego 2012 roku, nie udzieli on w terminie 3 miesięcy od zgłoszenia żądania odszkodowawczego odpowiedzi na zgłoszone żądanie odszkodowawcze wraz z uzasadnieniem. Zgodnie z treścią art. 83 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych sprzed ostatniej nowelizacji, w takim wypadku organ nadzoru stosuje środki nadzorcze określone w art. 212 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej – wyłącznie w stosunku do zakładu ubezpieczeń.

Niezależnie od tego należy wskazać, iż podmiot zamierzający prowadzić działalność ubezpieczeniową, która ze swej istoty wiąże się z wypłacaniem odszkodowań, musi uzyskać zezwolenie na prowadzenie takiej działalności, co wiąże się z koniecznością spełnienia licznych wymogów wskazanych w ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 950), w tym również posiadania określonego kapitału na prowadzenie działalności gospodarczej. Tymczasem brak jest tego rodzaju wymogów w przypadku reprezentantów do spraw odszkodowań, którymi mogą być osoby prawne lub osoby fizyczne, które dają rękojmię należytego wykonywania czynności likwidacyjnych i regulowania płatności odszkodowawczych, mający siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym został ustanowiony. Oczywistym jest, że gdyby zamiarem ustawodawcy było dopuszczenie w pewnych sytuacjach ponoszenia przez reprezentantów odpowiedzialności odszkodowawczej na równi z ubezpieczycielami, to wymogi wobec nich musiałyby być podobnie surowe co w przypadku podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, szczególnie w zakresie posiadanego

kapitału zakładowego (zob. art. 33 ustawy o działalności ubezpieczeniowej). Tymczasem w przypadku reprezentantów do spraw odszkodowań brak jest takich surowych wymogów. Zgodnie z odpisem z KRS, w dniu 29 czerwca 2011 roku pozwany posiadał kapitał zakładowy o wysokości 160.000 złotych (k. 371). Jeżeli weźmie się pod uwagę fakt, iż pozwany jako reprezentant, dysponując takim kapitałem zakładowym, stosownie do treści art. 78 ust. 2 sprzed ostatniej nowelizacji mógł (i może nadal) wykonywać czynności na rzecz wielu zakładów ubezpieczeń – to okoliczność ta stanowi z pewnością dodatkowy argument, iż intencją ustawodawcy nie było obciążanie reprezentantów bezpośrednią odpowiedzialnością za likwidację szkody.

Reasumując tę część rozważań, w świetle poczynionych uwag, należy zatem uznać, że Sąd I instancji trafnie uznał, iż pozwany (...) Spółka z o.o. we W. nie posiadała legitymacji procesowej biernej do występowania w niniejszym procesie, którego przedmiotem była odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela wobec powodów za skutki ich wypadku komunikacyjnego z dnia 4 sierpnia 2005 roku.

Z tego względu Sąd Okręgowy słusznie przyjął, iż okoliczności dotyczące postawy pozwanego w procesie likwidacji szkody, który w ocenie powodów likwidował szkodę nieudolnie i zbyt długo – nie były okolicznościami istotnymi dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, dlatego też oddalenie zgłoszonych przez stronę powodową wniosków dowodowych na tę okoliczność było prawidłowe.

Tym samym za bezpodstawny uznać należało zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 k.p.c., wskazujący na dokonanie przez ten Sąd swobodnej i sprzecznej z zasadami współżycia społecznego oraz doświadczeniem życiowym oceny dowodów w zakresie postawy pozwanego w procesie likwidacji szkody oraz pominięcie licznych zaniechań, których dopuścił się on na etapie postępowania likwidacyjnego. W treści apelacji skarżący nie sprecyzowali natomiast żadnych innych ustaleń stanu faktycznego, których miałyby dotyczyć zarzut naruszenia art. 233 k.p.c.

Na marginesie tylko wypada wskazać, że jeżeli w ocenie powodów działania pozwanego jako pełnomocnika ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody były niezgodne z prawem i spowodowały powiększenie się już istniejącej, albo też powstanie nowej szkody, to powodowie powinni rozważyć wystąpienie przeciwko pozwanemu na zasadach ogólnych z art. 415 k.c. (nie może bowiem budzić wątpliwości, iż z uwagi na brak jakiegokolwiek umowy między powodami a pozwanym w grę nie może wchodzić jego odpowiedzialność kontraktowa). Należy jednak zauważyć, że źródłem takiej ewentualnej nowej (dodatkowej) szkody byłoby zupełnie inne zdarzenie niż wypadek drogowy z dnia 4 sierpnia 2005 roku, co oznacza, iż owe ewentualne roszczenia powodów wykraczają poza ramy niniejszego postępowania, którego przedmiotem była odpowiedzialność odszkodowawcza z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Z tego względu roszczenia wobec pozwanego dotyczące nowej lub dodatkowej szkody powstałej w wyniku niezgodnych z prawem działań bądź zaniechań pozwanego, a zatem oparte na innej podstawie faktycznej niż roszczenia dochodzone w sprawie niniejszej, mogą być ewentualnie rozpoznawane w odrębnym postępowaniu.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny w Łodzi, w oparciu o treść art. 385 k.p.c. oddalił apelację powodów jako bezzasadną.

Na podstawie art. 98 §1 k.p.c., w zw. z art. 391 §1 k.p.c. Sąd zasądził od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 2.700 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, stosownie do treści § 6 pkt 6, w zw. z §12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 Nr 163, poz. 1349).